

קולנוע

אהבה, לילות כבירה, הבהלה לדב, סכס, שקרים ווידאורטייפ, ברל המילחמה היא, הלזאפון, ה'יפהיה והיחפן, קפה בנדר.

כוכבים הרזה נגד השמועה

"היא שטן" או "שטן ממין נקבה" מפגיש שני שמות מפורסמים של עולם הברד בפגישה מורטל-שיער, מרושעת, קומית — בקיצור, כל מה שיכול להפוך סרט ללהיט. מדובר בשחקנית העשור מריל סטריפ ("אחרי זעקה באפלה כבר

חיספה: קפה בנדר, סכס, שקר רים, ווידאורטייפ.
ירושלים: בנגל המילחמה ה היא, סכס, שקרים ווידאורטייפ, לילות כבירה.

תל-אביב

*** סיפור קצר על

גודמן, פאצ'ינו ואורניל — רציחות קטנות

עה בעיתון, הוא מתיישב כבית-קפה לפגוש את הרצח העתידת שלו. המתאימה ביותר לחשדות היא אלן ברקין, ווד היום, בעיקר משום יכולתה לגלם טיפוסים סכיזופרניים. קלר נקדע בין רצונו להאמין לבין הספק המכרסם, כשבדרך זורעים הבימאי הרולד (שדה הבצל) בקר והתסריטאי ריצ'ארד (צבע הכסף) פרייס אישולים בדרך להפיאנד.

נשמות בודדות

ים של אהבה (תל-א' כיב, שחף, ארצות-הברית) — מותחן אומנטי, שיכול לשמש בסיס לתיוה קולנועית עדכנית. הקולנוע של להיות רגשני, מחפש לו אנטי-גיבורים בעלי כריזמה, המוכנים לשים נפשם בכפס, כדי לנ" קות את העולם מסוטים, משום שגם אצלם משהו לא כל-כך בסדר. זה כל כך אנושי, מעורר אהדה וכל-כך קל להזדהות עם זה. וכשכל זה יוצא החוצה דרך עיניה העצובות של חיה ננסית וכובשת סימפטיה כמו אל פאצ'ינו, כבר ברור למה הסרט שובר-קופות זה כמה שבועות באמריקה, ויש להניח שגורלו לא יזנח גם כאן. הסיפור מבולבל ומבלבל לעיתים: אל פאצ'ינו נו הוא פראנק קלה, שוטר ניר-ורקי החוגג 20 שנות שרות בחברת בקבוק ויסקי. במקום תוכ-נית-פרישה הוא צולל להקירת שורת רציחות כשניות, כשהוא עצמו רציחות: מאחר שכל הנרצחים הם גברים, שלדעתו מצאו מותם מידי רוצחת, שקבעה עימם פגישה עיוורת דרך מוד-

שינולה ומסטרויאני: קורפרודוקציה

המסמלים, כמובן, את תהמוכות ההיסטוריה של המדינה כולה בעת המילחמה. רז'נאי הוא מארצ'לו מסטרויאני, שלמרות מאמציו הכנים להיראות יהודי טראגי, נראה רק פאתטי ומיצי היא חנה שינולה, המתאמצת יותר מדי להיות פאם פאטאל וליהוקה הוא מיסגה פאטאל.

מה קרה הפעם לפאל שאנדור המוכשר, שעשה בעבר סרט כה יפה כדניאל נוסע ברכבתו

חבל על

מיס אריזונה (תל-א' כיב, פאר, הונגריה-איטל-יה) — הפקה שהתכוונה להיות גרנדיוזית והסתיימה בתמצית הצרות של קורפרודוקציה כושלת. הכל בה יותר מדי. העלילה ארוכה מדי ועמוסה ביותר מדי פרטים. התפאורה כבדה מדי ועמוסה ביותר מדי מרי-טים. הבימוי מסורבל מדי ונשען על יותר מדי מטפוסים. התילבושות צעקניות מדי ומערבבות יותר מדי טעמים. המישחק מוגזם מדי ונשען על יותר מדי מאניפולציות. מכאן כבר אפשר להבין שהכל עמוס מדי וזוהי בעייתו העיקרית של הסרט. מה שהתכוון להיות שילוב של מפיסטו עם קאבארט, התבסס על סיפור אמיתי: תולדותיו של קאבארט, "אריזונה" בבודאפשט, שנוהל על-ידי היהודי שאנדור רז'נאי ורעייתו הזמרת מרי צי, קורותיהם, החל משנות ה-20, דרך הכיבוש הנאצי, מאסרו של רז'נאי, השחרורה של מרי צי, גילגולי המועדון ותהמוכות גורלה של מיצי,

שחקניות בר וסטריפ בפעולה בסרט "שטן ממין נקבה" להיט בשנר

אהבה (לב, פולין) הריכר השישי מתוך עשרת הדיברות לפי קו"ש-טוף קישלובסקי הוא סיפור על מר סר ואהבה, חסר והקרבה. טומק בן ה-19 מאוהב נואשות במגדה, שכנ"תו שבעת-החיים והניסיונות, הוא עוקב אחריה בעזרת מישקפת, נוסח החלון האחורי של אלפרד היצ'קוק ומשהוא חושף את עצמו, הוא זוכה ללעגנה של האשה הארוכה עליו. לאט-לאט היא לומדת להכיר את משמעותה האמתית של האהבה. סרט הממעיט במילים ומשתמש בתמונה בעוצמה רבה. השחקנים גראצ'ינה שאפולובסקה ואולף לא-פושנקו עוזרים לקישלובסקי ונעד רים במוסיקה הנפלאה, המרגישה את אוירת העגמימות המלווה את עשרת סיפורי המוסר של הבימאי הפולני החשוב ביותר בין הבימאים המועלים היום באירופה.

השתוקקתי לעשות קומדיה", המגלמת את רמותה הזוהרת של הסרט מרי פישר, שחיהי הופכים למד-סע של יסורים וסיוטים, עקב מסע-הנקם שמכריזה עליה אותו שטן ממין נקבה, רוזאן בר, השמנה הידועה מהטלוויזיה. לא קשה לנחש מה סיבת הרצון העז של האחרונה לנקמה, אם מש"וים את צורתן החיצונית של הש"תים (איפה הליגה הפמיניסטית?). רוזאן רוצה לנקום במריל את גנייבת בעלה, עלילה שכבר הוכיחה את כוחה המוכר בכסטיסלר המקור"רי מאת פיי וולרון, שהפך לסידרת"טלוויזיה מצליחה של הברי"סי. את הסרט מבכימת אשה שלישית, טואן סיידלמן.

חדר חובה לראות

עדנה פיינרו

תל-אביב: סיפור קצר על

סירטי קולנוע טלוויזיה

*** סרג'נט יורק (יום רביעי, 8 בנובמבר, בשעה 22:05) — גרי קופר זכה לפרס אוסקר על גילום דמותו של בן-איכ"רים, המסרב להרוג מטעמי-דת, וההופך לגיבור במילחמת-העולם הראשונה, כשהוא משתלט לבדו על מוצב גרמני. הסרט, שנועד לעורר את רוח האמריקאים במילחמת-העור"לם השנייה, עשוי לעורר היום חילוקי-דעות במחנה הפאציפיסטי, אבל הוא עדיין מופת למושגי אמונה וגבורה אמריק"איים. הווארד הוקס הוא בימאי שלא קמו לו ירשים ראויים לשמש עד עצם היום הזה. הופק ב-1942.

*** החבורה (יום שישי, 10 בנובמבר, בשעה 22:30) — עיבוד לידוע שבספריה של מרי מקארתי, הסופרת האמריקאית שהלכה לעולמה לפני שבועיים. הבימאי טידינ' לומט אסף קבוצה של שמונה שחקניות מתחילות (ביניהן קאנדיס ברון, שהייתה עדיין אלמונית) לתפקידי בגורות-קולג' ה"וצ"אות להתמודד עם החיים ומה שקורה להן עד שהן נפגשות שוב אחרי 15 שנה.

*** פיקונה שלח אותי (יום רביעי, 15 בנובמבר, בשעה 22:05) — קומדיה איטלקית שזכתה בכמה פרסים בפסטיבלי הומור, מנצלת את כישוריו של ג'יאנקארלו ג'אניני כאחד מאנשי האווירה הטיפוסיים של דרום-איטליה ועם לינה סאסטרי, מן השחקניות הבולטות של איטליה בעשור האחרון. ביים נאני לוי.

האריס ומסטראנטוני:אירטי מים

— אחרי פתיחה בת 40 דקות לפחות, שבהן אינך יודע היכן אתה נמצא, מה בעצם קורה והיכן מתחילה הצוללת ונגמרת תחנת הקידוח התת-מימית. הכל מאוד מתוחכם ומתנהל כ-דרישה ברבנות שמתחת לפני המים, כיוון שזוג הגיבורים האוהבים-שונאים הם אד האריס ומ"רי אליזבת" מסטראנטוני. במקום מיפלצת מ"שחוס ישנו חבר העשוי ממייים, המשנים את צורתם ואוויר לשממה המועבר דרך מים.

בחזרה אל מי-השפיר

המצולות (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — אפשר לקרוא לסרט הזה: "שוב של הנוסע השמיני בדרך הים" או "איטי — חבר מתחה למים". אפשר להוסיף ולומר שהבי"מאי ג'יימס קאמרון, שעשה גם את שליחות קטלנית וגם את שובו של הנוסע השמיני, נחשב לא רק לבימאי שמיתח שפת קולנוע בידיוני פלסטית ביותר, כי אם גם קיפל בתוכה פילור-סופיה אנתרופולוגית מעניינת: די להבחין בציר-טוריות העשויות מעין שחוס רוטט ב"שובו של" ולהשוותו עם הצינוריות המחברות את הצולל"נים אל מקור-החיים שלהם, כדי להסיק שמעל לכל ההרפתקות וברבורי הבדייה, מסתתרת לה כמיהתו של האדם המודרני לחזור ולהתחבר עם טבור אימו, בקיצור, לחזור לרחם החשכה, הרטובה והסוככת עליו מכל הרע, שהעולם ה"מודרני ממציא למענו כדי להביא לאובדנו. כדי להבין את העניין העמוק הזה מוריד אור-תנו ג'יימס קאמרון למסע מייגע בתהומות-הים